

Mál nr. 152/2005

M

og

Vátryggingafélagið X.

Réttur gangandi vegfaranda til bóta úr lögboðinni ábyrgðartryggingu bifreiðar.

Gögn.

1. Málskot móttakið 26.8.2005 ásamt greinargerð (fylgiskjali), dags. 21.8.2005.
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna.
3. Lögregluskýrsla ásamt upplýsingaskýrslu og gögnum um ákvörðun alkóhóls.
4. Bréf X, dags. 30.5., 10.6., 12.7. og 2.9.2005.

Málsatvik.

Bifreiðinni A var ekið norður Fríkirkjuveg. Skammt norðan Skálholtsstígs var M á gangi og varð fyrir A. Myrkur var, blautt færi og lýsing góð, þegar slysið varð. M mun hafa kennt eymsla í höfði og á hægri fæti. Alkóhól í blóði hans mældist 1,07 prómill. Engar skemmdir urðu á A, en sjá mátti að óhreinindi höfðu þurrkast af hægri frambretti og hægri framhurð hennar.

Ökumaður A kvaðst hafa ekið á eftir annarri bifreið, sem skyndilega var beygt til vinstri. Hafi hann þá veitt M athygli, þar sem hann stóð á akbrautinni. Hann hafi hægt á bifreiðinni og ætlað að aka á lítilli ferð vinstra megin fram hjá M. Þegar M hafi verið á móts við hægri frambretti A hafi M gripið í hún hægri framhurðar A, en í sömu andrá hafi hann rekist utan í hægri hlið A og fallið í götuna.

Í vettvangsskýrslu er haft eftir M að hann hafi ætlað að “húkka” leigubifreið, en bifreiðin hafi ekki stöðvað. Að öðru leyti hafi hann ekki verið viðræðuhæfur sökum ölvunar. Ekkert frekar er haft eftir M um slysið og aðdraganda þess.

Ökumaður leigubifreiðar, sem var ekið á undan A, kvað M hafa stokkið út á götuna í veg fyrir bifreið sína. Hann hafi beygt til vinstri til að forðast að aka á M. M hafi svo aftur farið út á akbrautina í veg fyrir A.

Ökumaður og þrír farþegar í bifreið, sem var ekið á eftir A, báru um málsatvik á svipaðan veg og ökumaður A.

Vátryggingafélagið X, ábyrgðartryggjandiA, hefur hafnað bótum til M, þar sem félagið telur að slysið verði ekki rakið til notkunar ökutækis í skilningi umferðarlaga auk þess sem það telur óumdeilt að M hafi valdi tjóninu með stórkostlegu gáleysi og af þeim sökum hafi hann fyrirgert rétti sínum til bóta.

Álit.

Samkvæmt gögnum málsins verður vart um það deilt að A var á ferð, þegar M lenti utan í henni og hann féll í götuna. Verður ekki fram hjá því litið að tjón A verður rakið til þeirrar ferðar sem var á A í umrætt sinn. Tjónið hlaut því af notkun A sem vélknúins ökutækis og því ber þeim, sem ábyrgð ber á ökutækinu, að bæta það, sbr. sérreglu 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Hins vegar er ljóst að M var nokkuð ölvaður jafnframt sem hann hefur gengið út á götuna og rekist í hlið A. Með hegðan sinni sýndi M vítavert gáleysi sem jafnað verður til stórkostlegs gáleysis í skilningi 2. mgr. 88. gr. ufl. Verður tjón M að verulegu leyti rakið til hinnar gálausu hegðunar hans. Ber því að beita heimild 2. mgr. til að lækka bætur til M vegna þess líkamstjóns sem hann varð fyrir. Eftir atvikum verður að telja rétt að bætur lækki um helming og samkvæmt því bætist líkamstjón hans að hálfu.

Að því marki sem M kann að hafa orðið fyrir munatjóni, sem bæta skal skv. 3. mgr. 88. gr. ufl., þykir ljóst að um svo alvarlegt gáleysi var að ræða af hálfu M að beita ber heimild þeirrar málsgreinar til lækkunar slíkra bóta að fullu. Telst M því ekki eiga rétt til bóta vegna munatjóns sem hann kann að hafa orðið fyrir og bæta ber á grundvelli 3. mgr. 88. gr. ufl.

Niðurstaða.

Líkamstjón M bætist að hálfu úr ábyrgðartryggingu A. Munatjón M, sem skyldi bæt samkvæmt 3. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987, bætist ekki.

Reykjavík, 6. október 2005.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.